

PUNAINEN ILMALAIVA

- Veijaritarina Paronin pilottien pelastuksesta

Vankilassa

Iskuja, niitä sateli. Edestä, takaa, sivuilta. Näkökentän ulkopuolelta. Punaisena sumenevan näkökentän, joka alkoi muutenkin jo himmetä.

”Parempi olisi vain kertoa kaikki. En minä saa tästä mitään mielihyvää, tiedätkös. Tai ehkä vähän, näin meidän kesken. Mutta selviäisit vähemmällä, jos vaan suosiolla paljastaisit, ketä kaikkia tässä oli mukana.”

Vaan kun ei Karat tiedä mitään. Eikä kyllä kertoisi kuulustelijoilleen, vaikka tietäisikin – tai niin hän halusi ainakin ajatella. Kuulustelijat uhkasivat käyttää kaikkia parhaaksi katsomiaan keinoja

kiskoakseen kaiken mahdollisen tiedon Vallankumouksesta, siihen osallistuneista, ja etenkin niistä, joita ei vielä oltu saatu kiinni tai tapettu. Aika pian he kuitenkin luovuttivat, selvästi pettyneinä, kun huomasivat ettei Karat tiennyt juuri mitään.

Karat oli samaan aikaan helpottunut ja huolissaan. Helpottunut siksi, että hän oli nähnyt, kuinka Klaudiaa oli rontattu ulos vapaakaupungista imperiumin sotilaiden tiukassa otteessa. Ainakin Klaudia oli hengissä... toistaiseksi. Ja Sandrolla oli vapautusasiakirja, ja Paronia oli kannettu ulos Karatin rinnalla. Sittemmin hän ei ollut nähnyt ketään, vaan oli viettänyt aikaa yksin pimeässä sellissään. Huolissaan hän oli, koska Karat tiesi, että ainakin Paroni sai varmasti paljon pahempaa kohtelua, mikäli imperiumin idiootit olivat oivaltaneet hänen olevan heidän ryhmänsä pääjehu. Ja pääjehujen saattoi olettaa tietävän enemmän, kuin entisten sosialiittinaikkosten ja mekaanikkojen.

Imperiumin sotilaiden rynnäköstä oli kulunut jo ainakin kaksi viikkoa. Tai ehkä neljä, tai vain kolme päivää. Minuutit tuntuivat tunneilta siinä ahtaassa ja pimeässä loukossa, johon imperiumin miehet olivat Karatin tunkeneet, eikä ajantaju kestänyt tarkastelua. Karat oli ehtinyt miettiä monia asioita noina päiviksi venyneinä minuutteina. Sitä, kuinka hän oli oikeastaan tajunnut, ettei koskaan ollut tehnyt elämässään mitään järkevää. Sitä, kuinka hän oli kuitenkin yrittänyt vaikuttaa työläisiin, ettei Ikuista vapautettaisi. Se nyt ainakin oli onnistunut. Demenrosa oli pelastunut, ja tietysti kaikki ne, jotka eivät kuolleet imperiumin sotilaiden tulituksessa.

Saatanan pelkurit, Karat ajatteli. Oli oikeastaan noiden kapinallisten syytä, että häntä hakattiin nyt täällä. Joka ainoa aatteen puolesta kuollut ja siitä jotain oikeasti tiennyt välttyi tältä kuulustelulta, pitkiltä kuukausilta tai jopa vuosilta vankilassa. Vaikka täytyihän se tunnustaa, oli Karatkin pelännyt henkensä puolesta, omansa ja muiden. Paronin, Klaudian, Sandron – ja vähän Velasconkin. Toivottavasti Velasco nyt kertoo edes totuuden julkaisuissaan, Karat ajatteli. Tosin sopivaa olisi, jos hän kertoisi vähän leikatun osuuden – jättäisi nyt edes Karatin ja pilottien hurmiopuheet ja runot pois, jotta Karat ei saisi enää enempää ”palkintoja” vankilan hurmesieluin raivoavilta rakkikoirilta, joita vartijoiksikin kutsuttiin.

Kesken näiden ajatusten ikkunattoman sellin ovi aukesi, ja pimeyteen lankesi häikäisevä valo. ”Ylös”, sanoi ääni ovelta, ja Karat nousi vaivalloisesti jaloilleen kivusta välittämättä. Outoa, hän mietti, yleensä ovat pitäneet kuulustelujen välillä vähän pitempää intervallia, eikä vankeja muusta syystä selleistä haettu. Pelko valtasi Karatin mielen; ehkä tuomio oli tullut, kenties imperiumin rakit olivat tajunneet, ettei hänestä saisi mitään irti ja hänet teloitettaisiin? Karat toivoi, että olisi edes aamunkoi – olisi edes vähän runollisempi tapa kuolla, vaikka kukaan ei sitä olisikaan näkemässä.

Suuri oli Karatin yllätys, kun hänet johdatettiin läpi monien ovien, lukittujen porttien ja käytävien ja lopulta hän päätyi avaraan ja valoisaan huoneeseen, jossa häntä odotti kaksi henkilöä. Isä, ja...

”RAKKAANI, mitä nuo julmurit ovat tehneet sinulle!”, huudahti Sandro, ja kiiruhti sieppaamaan Karatin tiukkaan syleilyynsä. ”Sandro, mitä saatanaa--” ”Shh. Leiki mukana”, kuiskasi Sandro Karatin korvaan. Karat ei olisi voinut olla hämmentyneempi, vaikka itse Ikuinen olisi tullut häntä vankilasta noutamaan.

Myöhemmin kävi ilmi, että aikaa oli kulunut kaksi viikkoa ja kuusi päivää Vapaakaupungin luhistumisesta ja kapinallisten massamurhasta. Sandro oli tietysti otettu säilöön, mutta hänet oli myös nopeasti vapautettu – kiitos Paronin antaman vapautuspaperin ja Sandron vuolaiden vakuutteluiden. Sandro oli selitellyt, että tämä oli kaikki väärinkäsitystä, että hän olisi muka imperiumin laskuun vakoillut kapinallisia, tai siis ainakin yrittänyt, kunnes nuo oivat vallankumoukselliset olivat huomanneet hänen aikeensa ja heittäneet hänet selliin, eikä hän siksi osannut kertoa juuri muuta kuin mitä Imperiumin sotilaat jo tiesivät, ”valitettavasti”. Uskoivatpa sotilaat tahi eivät, paperi oli kuitenkin onnistuneesti lunastanut Sandrolle vapauden.

Saman tarinan Sandro oli mennyt kertomaan myös Karatin isälle. Sandro, tuo ovela lurjus oli muistanut, että Karat oli kertonut tulewansa rikkaasta perheestä, vaan eipä arvannut, kuinka rikkaasta. Sandrolla oli mennyt vain pari päivää jäljittää Karatin isä, ja hän oli nopeasti päässyt tämän puheille vihjaamalla, että hän tiesi Karatin olinpaikan. Krokotiilinkyyneleitä vuodattaen hän oli kertonut, kuinka Paronin työntekijät ja Karat näiden mukana oli viekkaudella ja vääryydellä huijattu mukaan Vallankumoukseen. Että Paronin Paatit oli aivan rehti ja tavallinen, Imperiumille erittäin uskollinen ja ennen kaikkea kunniallinen pienyritys, jota nyt vain oli tällä tavalla käytetty hyväksi, ja kuinka paattien henkilökunta nyt sitten kuitenkin oli tämän väärinkäsitysten johdosta vangittu. Ja että hänet oli vapautettu, kiitos tämän asiakirjan, näetkös, ja kuinka tällainen asiakirja muka olisi hänelle päätynyt, ellei hän olisi ollut aivan kunnollinen kansalainen? Ja kuinka Sandro nyt niin kovin kaipasi rakastaan, jonka oli aikonut kihlata, ja josta oli aikonut tehdä kunniallisen naisen...

”Olisitpa nähnyt kuinka nopeesti isäs pää kääntyi, kun sanoin tekeväni susta kunniallisen naisen!”, Sandro sanoi ja Karat kyllä uskoi. Sitä Karat ei vaan meinannut uskoa, miten isä oli uskonut sanaakaan Sandron tarinoista, tai mistä kohtaa pilottien oma lempielostelija Sandro oikein oli hänen isänsä mielestä oivaa vävymateriaalia. Kai tämän standardit olivat vuosien saatossa laskeneet ja isä oli vain onnellinen siitä ajatuksesta, että Karat saataisiin vielä jotenkin joskus kunniallisen elämän piiriin. ”Niin ja joo... taisin mä sanoa sille, että mä oon laittanu sut paksuksi”. Voi jumalauta, ajatteli Karat, eikä tiennyt olisiko pitänyt itkeä, nauraa vai lyödä Sandroa, joten hän teki vähän kaikkea kerralla.

Sandron tarinat kuultuaan Karatin isä oli kuulemma ottanut kuvainnollisen rahapussinsa kauniiseen kouraan, ja lähtenyt selvittämään asiaa muiden rikkaiden ja vaikutusvaltaisten pariin. Sandrolla ei ollut aavistustakaan, kenelle tämän oli pitänyt puhua ja paljonko hänen oli pitänyt tuhota tuohta Karatin vapauttamiseksi, mutta lopulta hän oli ottanut Sandroon yhteyttä ja sanonut järjestäneensä tarvittavat paperit. Valitettavasti vain Karatille, ei kaikille piloteille, mutta Sandron mielestä tämä oli ollut jo riittävä erävoitto ja vain ensimmäinen askel hänen nerokkaassa suunnitelmassaan Paattien väen vapauttamiseksi.

Karat oli toki kiitollinen tästä Sandron sangen omituisesta, mutta kiistatta ainakin tähän asti onnistuneesta salajuonesta hänen vapauttamisekseen. Samalla Karat oli aivan hemmetin hämmentynyt löytäessään itsensä tilanteesta, jossa hänen piti esittää Sandron kihlattua isänsä kartanossa toipuessaan siellä pari päivää, samalla kun sydän paloi takaisin vankilaan vapauttamaan Paronia ja Klaudiaa, keinolla millä hyvänsä. Hermohan siinä meinasi mennä, kun palvelusväki kohteli häntä kuin mitäkin herkkää kukkasta huokaillen jatkuvasti älyttömyyksiä siitä, kuinka ”siunatussa tilassa” oleva Karat ”suorastaan hehkui” (vankilan jälkeen, tuskinpa vaan) ja kuinka hänen piti

kuulemma kovasti välttää kaikkea räsistystä. Karatilla alkoi mitta täyttyä kaakatusta kuunnellessa, vaikka hän höyhenpetiään arvostikin. Onneksi sentään säädyllisesti ”nuoripari” oli päätetty vielä toistaiseksi majoittaa eri huoneisiin saman sängyn sijaan. Kaikella rajansa, Karat ajatteli.

Kun Karat ja Sandro lopultakin saivat lähteä kartanosta, he suuntasivat luonnollisesti suoraan sopivaan kapakkaan juhlimaan. Perheen rahahanat olivat taas Karatille auki, (”pitäähän nuorenparin hankkia sopiva asunto lapselle”, jumalauta) ja Karat halusi sekä kiittää Sandroa, että ottaa lopultakin rennosti. Samalla hän halusi aloittaa olusen tai parin äärellä sen miettimisen, miten he saisivat myös Klaudian ja Paronin ulos kalterien takaa, mieluummin ennemmin kuin myöhemmin. Yksi olut vaihtui kahdeksi, kolmas viski viidenneksi. Karatin ja Sandron tuntien suunnitelmien laatiminen olisi ehkä kannattanut tehdä muualla, kuin jossain räkäisessä kuppilassa.

Parhaat suunnitelmat syntyvät pienessä tuijotuksessa

Kaksi päivää myöhemmin Karat heräsi helvetinmoiseen päänsärkyyn Paronin Paattien takahuoneessa. Hetkisen itseään keräilyään Karat totesi, osittain sekä itselleen, että viereisellä sohvalla retkottavalle Sandrolle: ”Sekoilu seis. Meidän täytyy oikeasti ryhdistäytyä, tai muuten loput piloteista mätänee linnassa vielä kymmenen vuodenkin päästä”. Sandro sai silmänsä auki ja tunnusteli särkevää päätään. Ensin hän näytti vastaavan jotain, mutta kääntyikin lopulta vain kyljelleen ja oksensi hallitusti suoraan valmiiksi sohvaa vierellä pönöttävään yöastiaan. ”Niinpä”, Karat vastasi hennosti vihertävälle Sandrolle. ”Nyt ruvetaan hommiin.”

Servietin takapuolelle raapustetuista suunnitelmista ei tahtonut ottaa selvää. ”VARASTETAAN IMPERIUMIN ILMALAIVA”, niissä luki Sandron (kenties kolmen promillen humalan vuoksi hivenen haparoivilla) tikkukirjaimilla raapustettuna. Imperiumin ilmalaiva? Miten helvetissä he sellaisen saisivat käsiinsä, hyvä jos edes jotain normaalia rotiskoa. Eihän heillä ollut Paroniakaan, ja Paroni oli kuitenkin aina aiemmin hoitanut kaikki diilit korjaamalla ja ovelat suunnitelmat siihen päälle. Nyt Sandron ja Karatin piti vain luottaa toisiinsa ja siihen, että Paronin opeista oli tarttunut matkaan edes jotain.

Pari korjaavaa motivotkaa myöhemmin suunnitelma – toki helvetin hullu sellainen, mutta suunnitelma kuitenkin – alkoi muotoutua. He todella kaappaisivat imperiumin ilmalaivan. Olihan se komea suunnitelma, mutta reikäisempi kuin Giffardin sydämen runko vuoreentörmäyksen jäljiltä. ”Hei, tää on ihan hyvä plään bee, ainakin melkein yhtä hyvä kuin Paronilla!”, Sandro vakuutti, ja jatkoi: ”Tätä ei oo ennen tehty, ja siis tän täytyy onnistua. Ei ne osaa odottaa tätä – kellä muka ois munaa viedä imperiumin alus suoraan varikolta? Siis mun lisäksi, tietenkin.” Karat huokaisi. ”Tuurilla ne isotkin laivat seilaa”, Karat sanoi ja totesi, että parempaakaan ideaa ei kyllä ollut.

Aivan ensimmäiseksi Sandron ja Karatin täytyi hankkia parit väärennetyt asiakirjat. Sandro otti niitä varten yhteyttä Arieliin, vanhaan toimittajarakkaaseensa. Karat muisti, kuinka Velasco oli vakuutellut, että he jatkaisivat Propagandan painokoneiden toimintaa ja toivoi, että edes hippunen tuosta idealismista olisi vielä jäljillä, ja että se riittäisi toimittajia auttamaan heitä tässä pätkähuullussa suunnitelmassa.

Ariel ei näyttänyt lainkaan tyytyväiseltä, kun Karat ja Sandro marssivat sisään toimistoon. Sandro kuitenkin otti käyttöön hurmaavimman hymynsä, kaappasi Arielin kainaloonsa, lepytteli naisen nopeasti ja tottuneesti lirkuttelemalla, ja pyysi tältä pientä palvelusta. ”Vai pientä palvelusta,” Ariel tuhahti. ”Onko sinulla minkäänlaista käsitystä siitä, millaiseen liemeen me joudutaan, jos imperiumi jäljittää haluamasi väärennetyt paperit takaisin meidän toimitukseen?” Velasco oli juuri kävelemässä sisään huoneeseen kahvikuppi kourassaan, mutta pysähtyi ovelle. ”Kuulostaa siltä, että tämä on jotain, josta en halua edes tietää,” hän sanoi. Karat väläytti Velascolle hurmaavimman hymynsä, mutta sai vastaukseksi vain silmien pyöräytyksen ja huokauksen. Velasco kääntyi kannoillaan, ja marssi mielenosoituksellisesti ulos huoneesta. No, parempi sekin, kuin ”totuuden torven” uusi julistus seurapiiripalstalla, Karat ajatteli. Sitä paitsi Velasco oli oikeassa; mitä vähemmän ihmisiä suunnitelmasta tiesi tai siihen sotkeutui, sitä parempi. Karat oli täysin sinut sen kanssa, että asetti itsensä uudelleen alttiiksi imperiumin väkivallalle tämän tyhmänrohkean suunnitelman kanssa, mutta muita hän ei haluaisi vaarantaa, ei enempää kuin olisi pakko. Ja sitä paitsi, hän melkein tunsikin jotain sellaista Velascoa kohtaan, johon ei edes tiennyt pystyvänsä.

Sandro onnistui lirkuttelussaan, ja Ariel väärensi tämän pyytämät väärennetyt paperit, niin hyvin kuin suinkin taisi. Se ei ollut paljon se, sillä (yllättäen) kunniallisten toimittajien koulutukseen ei kuulemma kuuluneet asiakirjaväärennökset. ”Kysyisitte Ramirezeilta”, Ariel sanoi, selvästi vain ärsyttääkseen. ”Ne kusipäät ei oo ansainnu multa mitään muuta, kuin korkeintaan hyvin ajastetun kirjepommin ja Ikuisen vihat niskaansa”, Sandro vastasi, otti paperit, suikkasi suikon Arielille ja marssi ulos. Karat ei halunnut edes kysyä, mistä näiden kahden välillä oikeastaan oli kyse.

Kun tarvittavat asiakirjat olivat plakkarissa, oli suunnitelman seuraavan osan vuoro: Heidän täytyisi hankkia ilmalaiva. Eikä mikä tahansa kaupparotisko, vaan Imperiumin ilmalaiva. ”Ootkos sää Sandro nyt ihan varma tästä”, Karat kysyi, varmaan tuhannen kerran. ”Joojoo, usko pois. Kaikki sujuu kuin tanssi” Sandro sanoi tyypilliseen tapaansa, ja tanssitti kepeästi huolimatta Karatia muutaman valssiaskelen.

”Mä oon seurannu paronia sen verran monta vuotta, että kai siitä ällistä nyt jotain on täytyä tarttua muhun. Mut yks juttu vielä. Ootsä nyt ihan varma, etten sais maalata sitä paattia punaseksi? Oon ihan varma, että Klaudia tykkäis siitä.” ”Klaudia tasan tinttaisi sua suorilta, jos näkis, että oot käyttänyt sen välineitä”, Karat sanoi, ja Sandro nyökkäili ymmärtäväisenä. ”Sääli. Oishan se komeeta.” ”Joo, mutta nykyellään voi olla, että kirkkaan punainen ilmalaiva herättäs ehkä turhan paljon epäluuloja. Mikset samantien maalaa vapaakaupungin logoa sen kylkeen ja kirjota päälle, että Haistakaa kaikki imperiumin siat paska?” ”Hyvä idea!” Sandro sanoi vain puoliksi leikillään, ja pyöräytti Karatin sohvalle heidän muistiinpanojensa ääreen.

Joku olisi voinut epäillä, ettäkö noissa voileipäkääreissä ja servieteissä piili mahtava suunnitelma, mutta se oli juuri tarkoituskin. Heidän ideansa oli hullu, mutta myös äärimmäisen laiton ja jopa maanpetoksena tuomittava; jos joku keksisi tulla ratsaamaan Paronin Paatit uudelleen, olisi piru merrassa jos suunnitelmat löytyisivät. Hallittu kaaos oli muutenkin se, minkä Sandro ja Karat parhaiten taisivat.

Kävi ilmi, että Demenrosassa on peräti kaksi imperiumin ilmalaivavarietta, joilla olisi todennäköisesti useampikin alus viimeaikaisten ”levottomuuksien” vuoksi. Toinen oli suuren

armeijatukikohdan yhteydessä. Sandrolla ja Karatilla oli huimapäisyydestään huolimatta vielä sen verran tolkkua päässä, että he ymmärsivät, ettei heidän kannattanut yrittää raskaasti vartioituun tukikohtaan, siispä kohteeksi valikoitui toinen, hieman syrjemmällä teollisuusalueen katveessa sijaitseva varikko. ”Paatitkin siellä on varmaan paskempia, mutta sehän ei meitä haittaa, kunhan lentää”, Sandro sanoi. ”Kunhan ei vuoreen”, mutisi Karat, ja jatkoi: ”Niin Sandro... siis osaatkohan sä nyt oikeesti lentää sitä alusta?” Sandro tuhahti hieman loukkaantuneena. ”Tottakai! Kuinka vaikeeta se muka voi olla? Eihän meidän tarte ees kuskata ikuista ja kymmentä kitisevää työläistä tällä kertaa!”

Kitisevistä työläisistä Karat sai kuitenkin ajatuksen; ei olisi haitaksi, vaikka pelastusoperaatioon saataisiin hieman lisäväkeä. Vaan ketä? Vallankumoukselliset olivat kaikki vankilassa tai kuolleita, Ramirezeille he lähettäisivät korkeintaan myrkkyä kauniisti paketoitussa suklaarasiassa ja Karatin vanhoista ystävistä tuskin olisi apua. Ei auta, jotain oli tehtävä; Karatilla oli epäilyksensä siitä, miten he kaksi koheltajaa saisivat lentävän linnoituksen parkkeerattua, ja vieläpä ilman Paronin apua. ”Kuule Sandro, nyt näyttää siltä, että pääset pitämään sittenkin sen oikeudenkäyntis”, Karat sanoi. ”Näyttää vähän siltä, että meidän on varmaan pakko ottaa pari panttivankia”.

Sandro kuunteli Karatin idean eikä pistänyt vastaan, mitä nyt vähän mielenosoituksellisesti murjotti Karatille siitä, että tämä epäili hänen lentäjätaitojaan. Murheet unohtuivat kuitenkin nopeasti, kun Karat kaivoi kaapista sinne unohtuneen sosialistiskumpan. ”Nyt juhlietaan Sandro, tämä voi olla viimeinen iltamme ja lentomme vapaina! ...Taas.” Karat lausui juhlallisesti, korkkasi shampanjan näyttävällä pamauksella ja lorautti kuohuvaa kahteen tinakuppiin. ”Vaikka mieluummin en kyllä palais sinne vankilaan, että koita nyt pysyä tolkuissas vielä sen verran, että kerrataan vielä tää keikka.”

Kaksi sankaria, useita väsyneitä vartijoita ja yksi Imperiumin ilmalaiva

Seuraavana yönä he hiippailivat kuin parhaatkin murtovargaat kohti syrjäistä tukikohtaa, pukeutuneina parhaimpiinsa. Se ei ollut paljon; kauhtuneet trenssit ja suorat housut oli kuitenkin löydetty molemmille paattien pukuhuoneen kaapista, ties kenen jäljiltä. Ne haisivat kuitenkin vain vähän vanhalta viinalta ja valkosipulilta, ja vähemmän niissä oli öljyroiskeita, kuin mekaanikkohaalareissa. Varusteinaan heillä ei ollut juuri muuta kuin pieni, vanha ja surkea kuudestilaukeava, Sandron keppi ja toimittajien väärentämät asiakirjat. Sen oli kuitenkin pakko riittää; eihän Paronin porukka ennenkään olleet niinkään voimalla pärjänneet, kuin velmuilulla.

He lähestyivät varikkoa, ja tavoistaan poiketen jopa Sandro oli hiljaa. He pysähtyivät kulman taakse keräämään rohkeutensa, ja Karat vannotti Sandroa; ”Et sitte rupea näsäviisastelemaan, vaikka ne sanois mitä. Jos ne ei päästä meitä läpi niin mennään suosiolla pois, ja yritetään sitte myöhemmin jotain muuta.” Sandro nyökytteli, ja Karat katsoi tätä epäilevänä; milläpä hän saisi Sandron pidettyä aisoissa, jos tämä sille päälle sattuisi? Yhtäkkiä Karat kaipasi Klaudiaa entistä enemmän. Haikailulle ei kuitenkaan ollut aikaa, vaan he kokosivat itsensä, suoristivat ryhtinsä ja astuivat porttien valoon.

”SEIS! Kuka siellä kulkee?” ”Tota... Tarkastajia ollaan, Imperiumin keskusvarustamoilta! Meidät määrättiin tarkistamaan teidän ilmalaivojen varustelu!” Karat huudahti portinvartijalle. ”Tähän

aikaan illasta?” epäluuloinen portinvartija kysyi ihmetellen. ”Niin, katsos, eihän tämä olisi yllätystarkastus ollenkaan, jos te osaisitte meitä odottaa!” vastasi Sandro, ja tyrkytti huonostiväärennettyjä papereita portinvartijalle. ”No en oo kyllä ennen yötarkastuksista kuullu”, vastasi vartija, ja silmäili heitä, yrittäen kaiketi näyttää hieman uhkaavalta. Se oli hankalaa, sillä vartija oli kopissaankin Sandroa päätä lyhyempi, eikä pärjännyt Karatille tuijotuskilpailussa. Onneksi porttien lamppujenkin värisevässä valossa oli hämärää, sillä hetken papereita silmäiltyään portinvartija avasi portin päätään raapien.

Portin takana oli toinen, unisen ja vähän hämmentyneen näköinen vartija, joka koetti keräillä itseään ja asentoaan nähtyään vieraat. Portinvartija esitteli Karatin ja Sandron tarkastajiksi, ja käski vartijan esitellä heille paikkoja. ”Selvä se”, vastasi uninen vartija, ”vaan ei meillä kyllä täällä juuri ketään tähän aikaan oo, ehkä pari pilottia ja mekaanikkoa, kun ei oo päiviystysvuorokaan” Vartija sanoi, ja Karat kiitti onneaan. Keikasta tuli helpompi kuin hän oli uskaltanut toivoa, kenties jopa miltei mahdollinen. Siis ainakin jos Sandro osaisi käyttäytyä. ”Ei se mitään, kunhan joku voi avittaa meitä tarvittaessa koelennon kanssa”, Karat vastasi vartijalle ja käveli Karatille vartijan selän takana irvistävän Sandron perässä kohti varikkoaluetta.

Varikkoalue vaikutti hiljaiselta. Juuri missään ei näkynyt liikettä – paikka oli paljon heikommin vartioitu kuin olisi voinut luulla, etenkin kapinaepisodin jälkeen. Kai Imperiumi kuvitteli, että uhka oli jo tuhottu, että pahin oli ohi eikä pelättävää enää ollut. ”Hemmetti, täähän on kohta helpompi keikka kuin Giffardin sydän”, Sandro kuiskasi Karatille. ”Näähän ihan pyytää tulla käännetyksi!” ”Muista, että me vaan lainataan sitä paattia hieman. Ei muuta. Koitetaan olla herättämättä ylimääräistä huomiota.” Karat kuiskasi. Sandro virnisti, ja Karat tiesi tismalleen, mitä tämä ajatteli; hekö, ylimääräistä huomiota? Vaati aika paljon yritystä, että he osasivat olla edes lähellekään kuin normaalit kansalaiset.

Karat uppoutui hetkeksi ajatuksiinsa heidän seuratessaan hermostuksissaan pälettävää vartiomiestä läpi telakoiden. Sandro otti vetovastuun ja haukahteli lyhyitä käskyjä ja hymähdyksiä vartiomiehelle tämän viittoillessa ympäriinsä ja esitellessä erilaisia koneita ja tynnyreiden ”aivan varmasti ajantasaisia” varoitustarroja. Karat herkesi ajatuksistaan vasta, kun Sandro tökkäsi häntä terävästi kepillään kylkeen – Karat oli hermostuksissaan ja huomaamattaan hyräillyt hiljaa Demenrosan kapinamarssia. Vartija ei onneksi ollut joko kuullut tai tajunnut, mitä hän hyräili. Karat, ryhdistäydy nyt helvetti vieköön, hän mietti itsekseen. Nyt ei ollut kyse yhden ilmalaivan ”avittamisesta” Paronin paattien korjaukseen, vaan pelissä oli toverien henget.

Lopulta he saapuivat sopivaan, syrjäiseen hangaariin. ”Jahas, noniin. Mikäs tämä paatti nyt on? Demenrosan Ruusu, vai niin. Näyttääkin siltä, että tämä on juuri se jota meidän piti käyttää koeajolla.” Sandro sanoi pläräten samalla sekalaista muistivihkoaan merkitsevästi. ”Tuota, koeajolla? Tämähän on siis juuri ollut korjattavana, että tuota en tiedä, onko meillä nyt varmasti kaikki kunnossa, ja miehistö paikalla, ja...” Vartiomies hölötti, ja Karatin teki mieli läiskäistä käsi otsaansa. Niinpä tietenkin, joku romu. Kuinka sopivaa. ”No juuri siksi se täytyy koeajaa, ymmärrätkös. Että tiedetään että se toimii, ja että varikkonne tekee edes lähes tyydyttävää työtä. Ei koskaan voi tietää, minkä nurkan takana kapinalliset ja Deushullut vaanii, että kyllä laivasto täytyy pitää kunnossa!” Sandro paasasi jo hieman pelästyneen näköiselle vartiomiehelle. ”Kyllä herra, aivan herra, juu tuota minä tästä menenkin katsomaan, josko löytäisin jonkun tuolta majoituksen puolelta, herra...” vartiomies

höpisi poistuessaan kiireesti toisen rakennuksen suuntaan, jättäen heidät ilmalaivan juurelle. ”Kuule Karat”, Sandro sanoi. ”No?” ”Tuohon herroitteluun minä voisin tottua...” ”Älä unta näe.”

He ehtivät hetkisen katsoa ympärilleen hangaarissa, ennen kuin pälpättävä vartiomies palasi yhden unisen näköisen lentäjän ja pojanklopin kanssa. ”Hei herra, minä löysin tämän pilotin, siis tuota Lentäjä Pattonin ja hänen apupoikansa. Aluksessa odotteleekin pari vartiomiestä. Ette kai te sentään muita tarvi? Tykkimiehiä?” ”Juu ei tarvita ei. Kiitoksia, vartiomies?...” ”Gomez.” ”Kiitoksia vartiomies Gomez avustanne. Varmistan, että esimiehenne saa kuulla teistä pelkkää hyvää”, Sandro sanoi hymyillen ja jämäkästi taputtaen vartiomiestä olalle. Vartiomies näytti erityisen tyytyväiseltä astellessaan ulos hangaarista aukaisemaan sen kattoa. Poikaparka, Karat ajatteli, kunhan ei teloituskomppanian eteen joutuisi kun petos tulisi ilmi, hyväuskoinen reppana.

Karat, Sandro, lentäjä Patton ja apupoika kiipesivät kaikki ilmalaivaan. Eteistilassa nuokkui pari hämmentyneen näköistä sotilasta, jotka olivat aivan selvästi juuri heränneet, varmaankin viskin syventämästä unesta. Karat kiitteli onneaan siitä, että heillä oli näemmä tiellään vain imperiumin väsähtäneimpiä ja piittaamattomimpia vartijoita. Jos niillä nyt muunlaisia onkaan. Karat pyyhälsi suoraan vartiomiesten ohi samalla, kun Sandro jäi hieman kovistelemaan heitä muodon vuoksi tarkastajan roolissaan. Karatin läpi kävi väristys, kun hän tajusi, että tästä ei muuten ollut oikein enää paluuta. Kun he lähtisivät lentoon, ei heillä ollut muuta vaihtoehtoa kuin jatkaa suunnitelmassa. Varikolle ei kannattaisi palata – huonolla lykyllä heidän lentonsa aikana joku keksisi tarkistaa heidän tarinansa päämajasta, ja sehän ei muuten pitänyt vettä yhtään sen paremmin kuin Lady Nemesis ostettaessa. Syteen tai saveen, näillä mentiin – totta perrrkele, Karat kuiskasi itselleen – ja koetti vain toivoa tarinalle onnellista loppua.

Lopulta Sandro ja lentäjä apupoikineen saapuivat Karatin perässä komentosillalle. ”Noniin poika, alahan lentää sitten”, Sandro sanoi lentäjälle. ”Jos siis saat tämän paatin ihan itse ilmaan. Jos et saa, niin mä voin kyllä auttaa”. Lentäjä vilkaisi olkansa yli kummastuneena Sandroa, mutta aloitti valmistelut, ja kohta Demenrosan ruusu nousi ilmaan. Jopa ihailtavan kevyesti, Karat mietti, vaikkei tietenkään olisi suostunut kehumään lentäjän taitoja saati Imperiumin rotiskoa ääneen. Siitä hän sai kuitenkin idean.

Karat vaihtoi muutaman sanan Sandron kanssa suunnitelmastaan. Sandro vain virnuili veijarimaista hymyään, ja iski silmää. ”Koita sit muistaa keskittyä keikkaan, äläkä unohdu pitämään hauskaa.” hän sanoi ja naurahti. Karat vain tuijotti Sandroa. ”Kuule. Jos se oikeesti yrittää jotain, niin lyön sitä runokirjalla päähän. Se vaan tarvii jotain muuta ajateltavaa, ettei se tajua mihin me ollaan menossa.” Sandro taputti Karatia päähän (hemmetti, kuinka ärsyttävää), mutta Karat antoi asian olla. Karat itse alkoi huolettomasti astella hiljakseen kohti lentäjäntuolia.

”Oi, vaatii varmaan hirveästi taitoa lentää näin isoa ilma-alusta!” Karat henkäisi ja siveli lentäjän hartiaa. ”Ja lihaksia!” hän lisäsi räpsytellen ripsiään lentäjälle, joka oli selvästi välittömän hullaantunut (ilmeisen harvinaisesta) huomiosta ja kehuista. Avatessaan ylintä nappia paidastaan, sivusilmällä Karat sen sijaan huomasi hontelon apupojan mulkoilevan häntä epäilevästi komentosillan nurkasta. Karat etsi katseellaan Sandroa ja yritti vihjaavasti keikauttaa päätään oven suuntaan, mutta Sandro vain velmuili ovella, ja Karat melkein arvasi, mitä tämä ajatteli; tämän shown hän haluaisi nähdä. Sandro, saatanan härkäpää. ”Kuuleppas tuota, Tarkastaja Sandro, pitäisikö sinun

lähteä vaikka tarkistamaan jotain konehuonetta tuon apupojan kanssa?” Karat tokaisi mulkaisten Sandroa. Jos Karat olisi voinut ampua salamoita silmistään, hän olisi tehnyt niin. Sandro vinkkasi silmää ja kohautti olkapäitään, mutta otti kuitenkin keppinsä, kopautti sillä apupoikaa pohkeeseen, viittasi tämän käytävään ja paineli itse perässä. Nyt oli aika siirtyä seuraavaan vaiheeseen, ja se olisi Sandron vastuulla.

Karat jatkoi lepertelyään pilotille, joka ei selvästi tiennyt miten päin olla, poikaparka, vaan punastui niin, että vapaakaupungin propagandistit olisivat nimenneet seuraavan vallankumouksen värin mukaan. Tämä pystyi hädin tuskin keskittymään lentämiseen, joten hänen suostuttelunsa suunnan vaihdokseen oli helppo nakki. Eihän se mokoma tajunnut edes kysyä, minne ihmeeseen Karat häntä oli lennättämässä.

Lentäjälle lepertely alkoi käydä tylsäksi kuitenkin hyvin nopeasti. Onneksi Sandro palasi jopa huolestuttavan pian reissultaan konehuoneisiin. Ovenkarmiin nojaileva Sandro viittasi Karatin luokseen. ”Hoidin sen apupojan ja ne vartiomiehet. Helppoa kuin tikkunekun lapselta veis. Se poika on nyt sidottuna konehuoneeseen, paketoituna ilmanvaihtajan putkeen. Se ei siitä mihinkään lähde ennen kuin se päästetään. Vartiomiehet nukku jo valmiiksi, mutta avitin niitä pikkasen pysymään unten mailla vähän pitempään. Mites täällä?” Karat heilautti päätään merkitsevästi pilotin suuntaan, joka pälyili heitä, kaiketi mustasukkaisena Karatin huomiosta. ”Kaikki vissiin kunnossa siis?” Sandro kysyi ja hiveli kävelykeppinsä kirvespäästä sen näköisenä, että voisi kalauttaa sen vielä yhteen kalloon varsin mielellään. ”Helveti vie Sandro, etsä luota muhun? Istut nyt siihen vaan ja nautit lennosta. Tossa hyllyssä on pullo viskiäkin. Mutta älä innostu liikaa. Meillä on vielä pari tuntia matkaa taitettavana.”

Parin tunnin kohdalla pilotti alkoi kuitenkin käydä jo kärsimättömäksi. ”Tuotanoin, en mitenkään haluaisi häiritä teidän tärkeää tarkastustoimitustanne”, pilotti aloitti, ja mulkoili komentosillan sohvalta viskilasit kourassa retkottavaa Karatia ja Sandroa, ”mutta mihinkähän me mahdetaan olla menossa? Kai se nyt on jo selvää, että tämä pursi pysyy ilmassa just niinku pitääkin?” ”Oo sinä hiljaa ja keskity siihen ohjaamiseen”, Sandro kivahti, selvästi tylsistyneenä itsekin. ”Kyllä me kerrotaan kun ollaan perillä. Ja korjaa sitä kurssia pikkusen luoteeseen.” Karat vilkaisi Sandroa ja mietti, joko tälläkin meinasi hermot päästä pintaan. Karatin sydän ainakin hakkasi jo kahta sataa. Tähän asti keikka oli ollut helppo, mutta entä sitten, kun päästäisiin vankilalle?

Lyhyen hetken jälkeen vankilan vahtitornit jo näkyivätkin taivaanrannassa, ja Sandro ja Karat valpastuivat. Molemmat nousivat sohvalta ja hylkäsivät (suorastaan ennenkuulumattomasti) viskilasinsa siltä istumalta. Aika oli kohta käsillä, ajatteli Karat, ja siveli hiljaa ohjaamon ikkunaa tuijottaessa vanhaa vankilaansa. ”Kuulkaas tuota, minä korjaan vähän kurssia, etteivät nuo luule että ollaan menossa sinne...” pilotti aloitti, mutta ei päässyt sen pitemmälle. ”Kuuleppas, sinä et korjaa sitä yhtään mihinkään.” Sanoi Sandro niin kylmällä äänellä, että Karatiakin puistatti, ja katsoi kun Sandro painoi pienen deusvaloa hohtavan revolverin lentäjän ohimolle. ”Me ollaan nimittäin menossa juuri sinne. Tämä on kaappaus.”

Vankilaan on helppo päästä, mutta ulospääsy on vaikeampaa

Sen jälkeen heillä olikin täysi tohina päällä. Karat nappasi pienen veitsen saappaanvarresta (ei juuri paperiveistä kummempaa, mutta noh, kaikki käy), siirtyi myös pilotin viereen ja laittoi veitsen tämän kaulalle. ”Niin että jatkahan vaan. Parkkeeraat ton ison rakennuksen katolle, näetkös?” ”Mutta enhän minä voi, se on vankila eikä tuonne saa laskeutua ilman lupaa, ampuvat meitä vielä, ja...” ”Kuules amatööri, nyt turpa kiinni ja laskeudu. Ei ne omiaan ammu, ja viimeks ku tarkistin, tässä paatissa on edelleen Imperiumin logot kyljissä” Karat sanoi, ja laskeskeli, että ei, Sandrolla ei olisi mitenkään ollut aikaa kirjoitella törkeyksiä laivan kylkiin vaikka hän olisikin saanut jotenkin maalia salakuljetettua alukselle trenssinsä kätköissä.

Kun ilmalaiva vuosisadoilta tuntuneita minutteja myöhemmin lopulta oli pysähdyksissä vankilan katon päällä, Karat tunsu sydämensä hakkaavan edelleen. Hän ja Sandro kuitenkin kietoiivat pilotin nopeasti köysiin, laittoivat tälle suukapulan ja varmistivat, ettei hän ylettynyt ohjaimiin. ”Sinä pysyt nyt täällä. Jos oot kiltisti, niin sun ei käy kuinkaan”, Sandro tokaisi pilotille, ennen kuin lähti kohti eteistilaa ja vartijoita, Karat perässään. Vartijat oli kolkattu, toisen pää vuoti verta. ”Sandro... lupasit ottaa näitisti” Karat äyskäisi Sandrolle. ”Älä vauhkoa. Ne on vaan imperiumin vartijoita. Turpa kiinni ja riisu!” Sandro tokaisi takaisin, tarttui riuskasti vartijan saappaaseen ja alkoi vetää tältä vaatteita päältä. Potkiessaan hermostuneena kenkiä jalastaan Karat mietti, että tuota lausettapa ei oltu ennen kuultu, eikä jatkossakaan tulaisi kuulemaan ilman että Sandron korvat soisivat seuraavaksi avarin voimasta. Karatia olisi naurattanut, ellei olisi ollut tosi kyseessä, ja sen näki jo Sandronkin naamasta. Karat aavisti, että Sandroa taisi pikkuhiljaa hermostuttaa yhtä paljon kuin häntäkin, vaikkei sitä halunnutkaan ehkä päälle päin näyttää.

Kähvelletty univormu kiristi rinnan kohdalta. Ilmalaivan vartiomiehet eivät sattuneet olemaan tismalleen heidän kokoisiaan, eikä tietenkään. Vartiomiesten takit menivät kuitenkin riittävän hyvin Sandrolle ja Karatille päälle; kiitos vaan, pihit Imperiumin vaatettajat, jotka tekivät mieluummin liian isoja standardikokoja kuin hyvin istuvia pukuja tavan vartijoille ja rivisoltuille. Karat ei ollut ehtinyt lähteä etsimään peiliä tarkistaakseen, miltä hän näytti, mutta sillä ei nyt ollut väliä. Mistä he toisenkaan puvun löytäisivät? Tämän oli nyt vaan pakko kelvata.

Pihalla oli tuulista ja koleaa. Tähdet tuikkivat edelleen kirkkaalla taivaalla; auringonnousuun oli vielä aikaa. Sandro heilautti kepin tottuneesti olalleen, poletista roikkumaan, ja lähti edeltä laskeutumaan tikkaita. ”Saatanan tikkaat. Jos olisin rikas insinööri, ottaisin ja asennuttaisin joka saatanan ilmalaivaan jonkun nostosysteemin” Sandro tupisi Karatin alapuolelta. ”Hyvinhän tuo näyttää luonnistuvan ilmankin. Älä kitise, vaan kiipeä!” Karat tiuskaisi takaisin, ja he jatkoivat laskeutumista hiljaisuuden vallassa.

Alas päästyään heitä oltiin jo vastassa. Kolme vartijaa aseet tanassa ja melkoisen totisen näköisinä. Nämä ei näyttäneet yhtä helpostihöyryäytettäviltä, kuin se viskipäissään nuokkuva kaksikko ilmalaivassa. ”SEIS SIELLÄ. Mitäs helvettiä te luulette tekevänne, parkkeeraatte tänne noin vaan? Meille ei oo ilmoitettu mitään teidän tulosta! Oltas voitu ampu teidät ilmaan! Papereita esiin, niin kuin olisi jo, tai me tosiaankin ammutaan!” Karat jo mietti pakokeinoja, mutta Sandro piti päänsä (ehkä viskin ansiosta?) kylmänä, otti paperit taskustaan ja käveli suoraan vartiomiesten luo.

”Kuulkaas apinat. Kannattaisi varmaan pitää vähän pienempää suuta kun puhuu upseerille. Meillä on siirtomääräys parista vangista.” ”Upseerille? Missäs sun poletit on?” vartiomies kyseli, laskematta

asettaan. ”No sunkaltanen urpo läikytti kahvin mun päälle tuolla aluksessa, mistä kiitokseksi sain lainata tällasta, vain vähän paskaista, kölninvedelle valmiiksi haisevaa ja hitusen huonosti istuvaa takkia. Tavaa nyt sitä paperia vaan. Vai osaatsä lukea?” Toinen vartiomiehistä nappasi paperin ja mulkoili sitä epäillen. Ilmeisesti toimittajien kädenjälki oli kuitenkin riittävän kelpoa, ainakin pimeällä vankilan katolla, sillä sotilas nyökkäsi hitaasti, ja viittoi heitä kohti ovea, edelleen vähän epäilevän näköisenä.

Vartijoita seuratessaan Karat lupasi mielessään toimittaa Arielille ainakin laatikon tai pari shampanjaa kiitokseksi papereista, jos tästä pinteestä suinkin selvittäisiin. Hän kuitenkin nosti päänsä pystyyn ja käveli selkä suorana Sandron rinnalla kohti ovea. Se on menoa nyt, Karat mietti, eikä voinut olla ajattelematta, oliko tämä viimeinen kerta avoimen taivaan alla.

Vartijat saattelivat Karatin ja Sandron päivystävän vanginvartijan kopille. ”Kuulemma pitäs tehdä joku vankiensiiro”, toinen vartija esitteli lyhyenpuoleisesti heidän asiansa päivystäjälle. ”Tähän aikaan? Miks meille ei ole ilmotettu mitään?”, tenttasi päivystäjä. Karat jännittyi kysymyksen kuullessaan, mutta Sandrolla oli jo vastaus valmiina. ”Tämä on haluttu pitää erityisen salaisena. Kyseessä on vaaralliset kapinalliset, ja meillä on syytä epäillä, että heidät olisi parempi siirtää. Ja sulle olisi parempi, jos et kyselisi ylemmiltäsi liikaa asioista, jotka ei sulle kuulu”, Sandro sanoi vartijoille matalalla äänellä. Uhkailua, hienoa. Karat toivoi, että bluffi menisi läpi.

Vartija otti Sandron tarjoamat paperit ja syynäsi niitä pitkään ja hartaasti deuslampun valossa. Sitten hän nousi ylös, käveli arkistokaapille, kaiveli papereita ja vertaili niitä Sandron papereihin. Liian pitkään, Karat ajatteli, ja hiveli veitsenkahvaa hihassaan. Nytkö he olivat paljastuneet, jo ennen selliosastoa? Ehkä hän olikin lausunut sanattomat kiitoksensa toimittajille liian aikaisin Helvetti, että vankilanseinät osasivat hermostuttaa häntä vieläkin.

”Totanoin. Ei meidän papereissa kyllä lue, että nämä ois mitenkään vaarallisia tai isoja tekijöitä.” ”No ei varmaan niin, tuskinpa teidän kuulustelutaidot riittää näin kovaksikeitettyihin kapinallisiin. Siksi ne siirretäänkin, varmempaan talteen parempaan laitokseen”, Karat sanoi. Vieressä Sandro tuhahti. Vartija rapisteli papereita vielä hetken. ”Vaan kun näissä ei oo leimaa. Tai siis, toi toinen on vähän vino. Ei tää kyllä näytä oikeelta...” ”No johan nyt on taas, yhden vinon leiman takiako meinaat estää korkeamman tahon käskyn toteutumisen? Mistä hemmetin katuojasta Imperiumi on teidät näihin tehtäviin kaivaneet,” Sandro keskeytti vartijan. ”Leimoja saat kuule perseeseen putkassa, kun ne tyypit ylemmissä kerroksissa saa tietää, että tää oli hukcareissu ja nyt pahimmillaan joku ehtii varottaa kapinallisia tästä siirrosta. Täällä on kuule ihan eri helvetti sen jälkeen irti. Ja kaikki tämä ihan sun takiasi. Herra... Marquez.” Sandro tavasi päivystäjän nimilapusta ja tuijotti tätä sitten silmänsä räpäyttämättä. Ylemmillä uhkailu kuitenkin tepsii jälleen; päivystäjä näytti säikähtäneeltä ja vältteli Sandron katsetta, tökkäsi paperit takaisin Sandrolle kouraan ja käskytti kaksi vartijaa saattamaan heidät vankien luo. Karat jaksoi edelleen hämmästellä sitä, kuinka helvetin paljon imperiumin sotilaat pelkäsivät ylempiään mutta ei valittanut; lopultakin he olivat matkalla määränpäähensä. Hän vain hieman pelkäsi, mikä heitä selleissä odotti. Kunpa he vain eivät olisi jo myöhässä.

Iloinen jälleennäkeminen?

Karatia kylmäsi, kun he seurasivat vartijoita tutuilla käytävillä. Täällä häntäkin oli raahattu, sellin ja kuulustelukopin väliä. Hän ei todellakaan halunnut viettää vankilassa yhtään enempää aikaa kuin oli pakko. Karat laskeskeli menneitä päiviä; jos hän oli viettänyt vankilassa melkein kolme viikkoa, Klaudia ja Paroni olivat joutuneet olemaan siellä jo yli viisi. Hän ei voinut kuin toivoa, että molemmat olisivat edes jokseenkin kunnossa ja pystyisivät myös kävelemään omilla jaloillaan ulos. Hän ei edes uskaltanut ajatella sitä pahempaa vaihtoehtoa; että kumpi tahansa voisi olla jo kuollut. Kai heille olisi siitä sentään jo kerrottu?

Onneksi he saapuivat pian jo ensimmäiselle ovelle. Karatin sydän löi ylimääräisen iskun, kun ovi aukesi, ja käytävältä lankeavassa valossa hän näki pimeässä retkottavan hahmon. Karat tunnisti välittömästi tämän vaalean kiharapehkon. Karat vilkaisi vieressä seisovaa Sandroa ja huomasi, että tämän oli huomattavan hankala pidätellä itseään, selvästi tämä olisi halunnut rynnätä saman tien Klaudian luo. Kestä vielä hetki, Karat ajatteli, ja toivoi, että Sandro voisi hillitä itsensä. Ja että Klaudia hoksaisi olla juonessa mukana

Klaudia nosti päätään, eikä tunnistanut heitä aluksi, vaan siristeli silmiään äkkinäisessä valossa. ”Nouse ylös.” Sandro sanoi, ehkä astetta liian lämpimällä äänensävyllä, sillä toinen vartijoista vilkaisi tätä vähän ihmetellen. Se kuitenkin riitti. Klaudian pää käännähti salamannopeasti kohti Sandroa, jonka hän tunnisti selvästi äänestä, vaikkei valoa vasten kasvoja varmasti voinutkaan nähdä. ”Johan teitä sai ootellakin”, Klaudia vastasi, vartijoiden hämmennykseksi. Kuin palkkiona tästä uskaliaisuudesta puhutella imperiumin ylempiä, vartija kävi kovakouraisesti tempaisemassa Klaudian ylös lattialta ja jupisi tälle jotain Imperiumin sotilaiden kunnioituksesta. Vartija näytti siltä, että meinasi lyödä Klaudiaa ja Karat näki hämärässäkin, kuinka Sandron hartiat jännittyivät ja tämän sormet tiukensivat otettaan hänen keppinsä ympärillä. ”Suu suppuun ja seuraa”, Karat tiuskaisi Klaudialle vartijan riuhtoessa tätä ohi, toivoen, että tämä tajuaisi olla sanomatta ja pullikoimatta liikojia. Halaukset ja kuulumisenvaihdot saisivat odottaa, kunnes he olivat selvillä vesillä. Nyt heillä oli vielä matkaa siihen; ensin oli löydettävä myös Paroni. Ja sitten oli vielä päästävä ulos.

Käytävän valossa Karat vilkuili sivusilmällä heidän ja vartijoiden välissä kädet raudoissa laahustavaa Klaudiaa. Klaudia yski, mutta vaikutti muuten olevan päällisin puolin niin hyvässä kunnossa, kuin vankilassa viisi viikkoa istuneen saattoi toivoa olevan. Klaudia näytti kyllä kärsineeltä, mutta ei pahemmin; Kaiketi hän oli saanut saman kohtelun kuin Karat. Häntä oli todennäköisesti piesty jonkin aikaa, ja Klaudia ei varmaankaan ollut voinut vastustaa kiusausta räkyttää vartijoille vastaan. Klaudia oli varmaan lopulta kuitenkin jätetty rauhaan, kun vartijat olivat tajunneet, ettei hän tiedä sen enempää kapinasta kuin Karatkaan oli tiennyt. Ylpeyttä ne eivät olleet onnistuneet pieksemään Klaudiasta; ainakin nyt, toveriensa rinnalla Klaudia käveli pystypäin, valmiina haasteeseen. Vaikka oli liian vaarallista kertoa Klaudialle suunnitelmasta, tämäkin arvasi varmasti tasan tarkkaan, mihin oltiin menossa; seuraavaksi vuorossa oli Paronin pelastaminen.

Karat huomasi myös Sandron tuijottavan Klaudiaa lakkaamatta. Karat ymmärsi, että Sandrolle oli varsin vaikeaa olla sanomatta mitään Klaudialle, tai olla tekemättä mitään Klaudiaa käsivarresta turhankin kovakouraisesti puristavalle vartijalle. Karat oli yrittänyt valmistaa Sandroa siihen, että

Klaudia tuskin odotti heitä samassa kunnossa ja yhtä iloisena kuin aiemmin, mutta vanhat ruhjeet Klaudian kasvoilla iskivät selvästi Sandroon syvemmälle kuin hän oli itsekään osannut odottaa.

Käytävät tuntuivat loputtomilta. Karat ihmetteli jo, minne he oikein mahtoivat olla menossa. Näytti siltä, että tavalliset sellit alkoivat jo jäädä taakse. Karat ei voinut sille mitään, että hänen niskakarvansa nousivat pystyyn heidän kulkiessaan kokoajan syvemmälle vankilassa. Tämä ei todellakaan vaikuttanut hyvältä. Kun että paikka näytti kokoajan uhkaavammalta ja vartijatkin olivat pahaenteisen hiljaa, Karat alkoi pelätä, ettei heillä olisi mahdollisuuksia päästä enää takaisin. Entä jos tämä olikin vartijoiden salajuoni, ja he olivat kaikki kävelemässä parhaillaan omaan tuhoonsa?

Lopulta vartijat kuitenkin pysähtyivät harvinaisen jyrkän oven ulkopuolelle. ”Vanki on parhaillaan kuulusteltavana”, toinen vartijoista sanoi heille. ”Mä en kyllä teinä keskeyttäis noita kuulustelijoita. Se toinen tyyppi varsinkin, se on ku raivohullu rakki kun sen päästää noiden vankien kimppuun. Se ei todellakaan tykkää keskeytyksistä.” Karat tunsu melkoista helpotusta kun hän tajusi, että vartijoilla ei ollut hajuakaan siitä, etteivät he olleet Imperiumin leivissä. Samalla hän kuitenkin tunsu vihan nousevan siitä ajatuksesta, että joku parhaillaan saattoi kiduttaa Paronia kammiossa. ”Ovi auki”, Karat huomasi murisevansa vartijoille. ”Tällä saatanan sekunnilla”, hän kuuli Sandron jatkavan hänen takaansa. Kukaan heistä ei odottanut ilolla sitä näkyä, mitä oven takaa paljastuisi, mutta kaikki tiesivät, että oven läpi mentäisiin välittömästi, joko hyvällä tai väkisin.

Vartijat tekivät työtä käskettyä, ja oven takana paljastui hirvittävä näky. Tila oli varsin erilainen kuin se yksinkertainen huone, missä Karatia oli kuulusteltu; se oli laatoitettu ja lattiassa oli viemäri, ilmeisesti sitä varten, että veri saataisiin pestyä helpommin pois. Kukaan ei vain lattian väristä päätellen ollut viitsinyt tehdä sitä aikoihin. Huoneen seinustalla oli pöytä, jolla oli erilaisia välineitä, joita Karat ei oikein kestänyt katsoa tarkemmin. Huoneen keskellä retkotti Paroni ranteistaan kahlittuna, pää roikkuen. Oli vaikea sanoa, oliko hän tajuissaan vai ei, mutta jossain mielensä syövereissä Karat tajusi, että kaikki veri ei voinut olla hänestä; Paronissa ei näkynyt mitään sellaista vammaa, josta olisi voinut tulla niin paljon verta, vaikka muuten piestyltä näyttikin. Toinen käsi näytti kuitenkin murtuneen. Hänen kätensä oli kahlittu kattopalkkiin kettingeillä niin, että jalat kyllä koskettivat lattiaan, mutta asentoa ei voinut muuten mukavaksi väittää mitenkään. Vaikka Karat ei olekaan erityisen väkivaltainen luonnoltaan, niin hän tunsu äkillistä halua kävellä pöydän luo ja napata lähimmän, tylpän esineen, ja tunkea sen suoraan toisen kuulustelijan kurkkuun. Karat nieleskeli, että pystyisi sanomaan jotain edes melkein tasaisella ja vakuuttavalla äänellä kahdelle odottavalle ja kärsimättömän näköiselle kuulustelijalle. Mieluummin ennen kuin Sandro ehtisi aloittaa.

”No? Mitä helvetin asiaa? Enkö mä perkele ole sanonut, ettei näitä kuulusteluja tartte keskeyttää, saamarin tunarit” sanoi toinen kuulustelijoista, se pienempi ja luihumpi. Sen näköinen, että se nautti kaikesta siitä, mitä kammiossa tapahtui. Karat tunsu jo Sandron lähtevän liikkeelle takanaan, mutta Karat pysäytti tämän läimäyttämällä kämmenensä tämän rintaan, ennen kuin tämä tekisi yhtään mitään typerämpää.

”Me otetaan nyt tämä vanki” oli ainoa, mitä Karat pystyi sanomaan hampaidensa välistä. Hän oli niin saatanan vihainen, ettei ollut ollut pitkään aikaan, ja hän koetti laskea jatkuvasti kymmeneen mielessään, ettei räjähtäisi. Yksi, kaksi, paroni pitää saada ensin irti. Kolme, neljä, ja sitten pitäisi päästä vielä uloskin. ”Millähän helvetin valtuuksilla?” isompi ja tyhmemmän, mutta ei sen vähemmän

ilkeään näköinen kuulustelija kysyi. ”Näillä valtuuksilla”, vastasi Sandro ja tyrkkäsi pikkuisen turhan äkäisesti paperit odottavan luhun kouraan. ”Me siirretään nämä vangit toiseen laitokseen. Käsky ylemmiltä tahoilta.” Karat jatkoi selittämistä, toivoen, että jatkuva puhe saisi vartijoiden huomion kiinnittymään vähemmän kieroihin leimoihin ja jättämään huomiotta pikkuvirheet asiakirjoissa. Karat tarkkaili Paronia sivusilmällä; tämä oli hereillä. Paroni oli nostanut päätään vähän, kun oli mitä ilmeisimmin tunnistanut heidät äänestä. Mitään hän ei kuitenkaan sanonut eikä muuten osoittanut, että oli perillä tilanteesta. Karat toivoi, että se oli vain Paronin oveluutta.

Luihu mulkoili asiakirjoja, mutta mitä ilmeisimmin tällä ei yleensä ollut sellaisten kanssa tekemistä tai kiinnostusta niihin, sillä ne näyttivät menevän täydestä, toisin kuin valkokaulusvartijalle valvojan kopissa. ”No hyvä on sitten. Viekää. Ei tää paska puhu mitään kuitenkaan. Uskokaa huviksenne, minä olisin kyllä saanut siitä kaiken tiedon ulos, jos se jotain tietäis.” Luihu läiskäisi kätensä Paronin olkapäälle, ja tämä sävähti. Vartijat alkoivat irrottaa Paronin käsiä roikkuvista kahleista, ja Karat meni ottamaan Paronia vastaan. Paroni oli selvästi hereillä, tajuissaan ja tietoinen ympäröivästä tilanteesta, sen verran tuimasti hän Karatia tuijotti alta kulmain. Sandro tuli toiselle puolelle, tyrkkäsi vartijan tieltään ja tarttui Paronia käsivarresta. Karat tarttui toisesta ja sanoi: ”Noniin Paroni, nyt mennään.” Samalla luhumpi kuulustelija kääntyi uudelleen katsomaan Karatia epäluuloisena, ja kysyi: ”Anteeksi, mutta miksi sä oikein tuota vankia kutsuit?”

Karatin sydän hyppäsi yhden lyönnin yli. ”Mitä sä just sanoit?” Kysyi luihu uudelleen. Karat tajusi sekunnin sadasosassa virheensä. Nyt ei ollut kuitenkaan aikaa katumukselle, nyt piti toimia. ”Jaa minäkö? Öö, siis tuota, eikös tätä tyyppiä siksi kutsuta?”, Karat sanoi ja otti samalla pari askelta taakse päin, kohti kuulusteluvälinepöytää. ”Ei, ei todellakaan kutsuta, ei täällä”, vastasi toinen kuulustelijoista. Hetken ajan kukaan ei sanonut mitään, vaan kuulustelijat tuijottivat pilotteja. Tilassa oli hetken ajan niin hiljaista, että Karat saattoi kuvitella hiiren rapisevan jossain kaukaisessa sellissä. Sitten, kuin yhteisestä käskystä, pilotit alkoivat toimia. Sandro tuuppasi Paronin voimalla kohti oviaukkoa, jossa Klaudia otti tämän vastaan ja ohjasi samalla liikkeellä ulos ovesta, kun vartijat pyrähtivät kohti Sandroa ja Karatia. Samalla Karat oli tarttunut summamutikassa johonkin pöydällä, ja heitti sen kaikella voimalla kohti luhua kuulustelijaa. Se näytti olevan jonkin näköinen vasara. Valitettavasti luihu väisti, mutta ainakin se vei kuulustelijoiden huomion hetkeksi; samalla Sandro heilautti keppinsä kaaressa, eikä toinen vartija ehtinyt tajuta mitään, ennen kuin se jysähti ilkeästi rusahtaen tämän ohimoon. ”JUOKSE”, Sandro karjaisi muille, ja jäi väentämään toisen vartijan kanssa. Karat pyöräytti silmiään, napatessaan toisen välineen pöydältä; tällä kertaa pienen ja ilkeään näköisen veitsen. ”Luuletko, että saat täällä keskenään sankaroida?” Klaudia huusi, Karat tökkäsi veitsen summamutikassa Sandron kanssa väentävän vartijan käteen, ja samalla Klaudia sai kiskaistua Sandron irti. ”Sandro saatana, ala tulla!” Klaudia huusi, ja he vetivät Sandroa yhdessä kohti ovea. Kuulustelijatkin alkoivat toipua hämmästyksestään, ja ryntäsivät heitä kohti. Aivan viime sekunneilla he pääsivät käytävään, ja saivat jysäytettyä sellin oven kiinni kuulustelijoiden ja vartijoiden nenän edestä.

He haukkoivat henkeään hetken aikaa käytävässä, kuulustelijoiden takoessa teljettyä ovea ja huutaessaan törkeyksiään heille. Sandro kaappasi Klaudian karhunsyleilyynsä. Karat olisi tehnyt saman Paronille, mutta pysähtyi kuin seinään, kun näki Paronin murhaavan tuijotuksen. ”On se nyt saatana”, Paroni aloitti, ja tiukka äänensävy pysäytti Karatin niille sijoilleen.

”Hemmetin idiootit!” Paroni sanoi nyt kuuluvammalla äänellä ja hieroi verta suupielestään kämmensyrjällä. ”Helevettiäkö te täällä teette? Ja sinä, Sandro, en mä sulle sitä paperia antanu että voisit ihan ite ittes marssittaa vankilaan, saatanan pässi!” Karat oli niin hämmästynyt, ettei saanut sanaakaan suustaan, mutta Sandro ei jäänyt sanattomaksi tässäkään tilanteessa. ”Äh, älä nyt viitti. Luulitsä tosiaan, että mä jättäsin teidät mätänemään tänne? Mitäs sä kuvittelit, että mä tekisin yksin vapaudessa, hä?” ”No vaikka eläisit!” Paroni sanoi, mutta turhaan. ”Ja vitut. Niinku joku pelkuri kaivasin pääni hiekkaan vai, ja antasin Imperiumin tanssia meidän kaikkien haudoilla? Keneksi sä mua oikein luulet?” Sandro räyhäsi Paronille, juuri sillä tavalla, kuin vanhemmat lapsilleen räyhää, kun ovat juuri säikähtäneet kunnolla näiden puolesta. Karat kuitenkin huomasi, että Paronin silmäkulmassa kimmelsi, ja keskeytti sanaharkan ottamalla tämän pienestä vastustelusta huolimatta tiukkaan halaukseen. ”Noniin Paroni, noniin. Sovitaanko, että hankkiudutaan ihan ensimmäiseksi helvettiin täältä. Sitten saat pitää meille vaikka viikon kurinpalautuksen, okei?” Karat kuiskasi Paronin korvaan. ”Okei”, Paroni kuiskasi, ja Karat irroitti otteensa. Samalla Karat muisti jotain olennaista, kaivoi vanhan uskollisen taskumattinsa ja tarjosi sitä Paronille. ”Otas tuosta. Ottakaa te kaikki. Me ei olla vielä selvillä vesillä. Meidän pitää vielä päästä ulos ja mieluiten aika nopeasti, ennen kuin joku löytää nuo tuolta kopista.”

Viimeinen pakoyritys

He lähtivät kävelemään kohti tulosuuntaa ja hioivat suunnitelman loppuun matkalla. He tarkistivat aseistuksensa, joka ei ollut juuri kummempi kuin aiemminkaan. Karatilla oli edelleen pieni veitsensä, sen toisen hän oli jättänyt vartijan käteen. Sandrolla oli keppinsä ja pieni deusrevolveri, jonka hän antoi Paronille. Paronilla ja Klaudiolla ei ollut mitään sen kummempaa; kammiossa ei ollut ollut aikaa ajatella saati valikoida mukaan mitään. Vartijoiden aseetkin olivat sisäpuolella vartijoiden kanssa. Heillä ei ollut oikein muuta, kuin hoksottimensa ja toivottavasti iso säkillinen tuuria.

Oli hieman epäkäytännöllistä, että Klaudia oli raudoissa, mutta Paroni ei. Jos molemmat olisivat olleet raudoissa, se olisi ollut vähemmän epäilyttävää, mutta toisaalta, he olisivat voineet auttaa enemmän, jos molempien kädet olisivat vapaina. He sopivat, että Paroni näyttelisi niin huonokuntoista, että hyvällä säkällä vartijoille näyttäisi siltä, ettei hän vain tarvinnut rautoja. Oikeasti Paroni oli, luoja kiitos, paremmassa kunnossa kuin miltä aiemmin oli näyttänyt. ”Älä anna mun kävelyn hämätä, ihan joka puolelle sattuu”, sanoi Paroni, kun Karat kertoi huomionsa ääneen. ”Mutta sillä ei ole mitään väliä just nyt. Saatte paketoida tän käden ja voin nukkua viikon sitten joskus, jos ikinä päästään ulos täältä.”

Kaikki sujui hyvin aina aulaan asti; ketään ei tullut vastaan. Vartiokopin luona asiat alkoivatkin sitten mennä välittömästi huonompaan suuntaan. Heidän papereistaan kitissyt valkokaulusvartija oli todellakin epäillyt jotain ja oli kutsunut sinne pari lisägartijaa. ”Jahas, mihin te ne vartijat jätitte?” Karat vilkaisi Sandroa hermostuneena, mutta Sandro oli täysin tyyni. Hän aikoi selvästi yrittää bluffata tiensä ulos vielä tästäkin, vaikka olikin jo aika selvää, että heidän juonensa oli paljastunut. Montakohan vartijaa oli jo matkalla paikalle? Oliko vartija ehtinyt kutsua lisäjoukkoja? Ilmalaivoja?

”No ne vartijat meni kuselle. Näethän sää, ei näistä oo mitään pelkoa. Tää toinen haettiin just kuulustelijoiden luota, ja niiden jäljiltä siinä ei tosiaankaan oo puhtia pistää meille vastaan”, Sandro sanoi vartijalle osoittaen Karatin käsipuolessa retkottavaa Paronia ja jatkoi: ”Älä sinä huoli, kyllä me nämä hoidetaan.” ”Kyllä minä valitettavasti huolehdin”, valkokaulusvartija sanoi maireasti. ”Minä nimittäin luulen, että te ette ole Imperiumin sotilaita, tai että ainakaan tämä ei ole mikään virallisesti hyväksytty siirto” hän jatkoi, keräten pienenpienä rohkeuttaan ja yrittäen selkeästi vaikuttaa auktoriteetilta. Voi paska, Karat ajatteli. Tämä tästä puuttuikin. Kolme vartijaa lisää plus mairea pikku pentele – ja noista pitäisi päästä ohi.

Vartijat lähtivät uhkaavasti etenemään kohti ryhmää. Ei taaskaan ollut aikaa ajatella suunnitelma beetä. Karat tunsu, kuinka ryhmä hänen ympärillään varautui pahimpaan; eiväthän he mitään sotilaita olleet, mutta tappelutta ei kuitenkaan antauduttaisi, se oli selvä. Karat koitti miettiä kuumeisesti ulospääsyä tilanteesta. Sandrolla hänen vieressään kuitenkin ilmeisesti välähti, sillä yhtäkkiä tämä heitti kädet ilmaan ja huudahti; ”HYVÄ ON, rauhottukaa. Mä myönnän kaiken, ei me mitään vartijoita olla. Älkää ampuko, mä antaudun!” Karat, Paroni ja Klaudia eivät voineet kuin tuijottaa Sandroa suu auki; joko tämä oli joku nerokas suunnitelma, tai todella typerä veto. Sandrolla ei juuri ollutkaan muunlaisia kortteja hihassaan.

Sandro käveli suoraan vartijoiden pienen piirin keskelle kädet pystyssä ja Karat toivoi, että vartijoiden kummastus riittäisi siihen, etteivät vartijat ryhtyisi välittömästi pahoinpitelemään saati ampumaan häntä. ”Noniin, hyvä on. Me tunnustetaan kaikki. Ei tää mikään siirto ole. Tämä on, tai siis oli, tai siis tämän piti olla Paronin legendaarinen pelastusoperaatio! Tämä on kuulkaa onnenpäivänne, niin teitä tullaan kiittelemään ja muistamaan siitä, että saitte kiikkiin Imperiumin ovelimmat roistot...”, Sandro jatkoi tirehtöörin elkein. Karat ymmärsi, että Sandro yritti harhauttaa vartijoita, tai ainakin hämätä näitä puhumalla puuta heinää. Samalla Karat ja Klaudia alkoivat levittäytyä hitaasti ja huomaamatta vartijoiden takana. Ei tämä lupaavalta näyttänyt, mutta tämä oli heidän paras mahdollisuutensa. Sandro jatkoi ennen kuin vartijoiden ote ehti herpaantua. ”Olkaa hyvät vain, laittakaa rautoihin, kyllä me luovutetaan suosiolla, näänhän mä että ootte voittanu tän kierroksen.” Sitten lähimpänä seisevat vartijat tekivät tosiaan sen virheen, että ryhtyivät kaivamaan rautoja vyöltään ja hetkeksi kiinnittivät huomionsa muualle. Se riitti. Sandro käytti kävelykeppiään, ja yksi vartija oli maassa. Klaudia tärytti suoraan kalloon toista ja otti tämän kuristusotteeseen käsirautojensa väliin, ja kohta toinenkin vartija kieriskeli maassa unohtaen aseensa. Karat siirtyi nappaamaan sitä, mutta kolmas vartija oli vielä valitettavan hereillä; ”SEIS. Et koske siihen aseeseen tai ammun sun pään tohjoksi!” vartija huusi Karatille ja tähtäili vuorotellen häntä, Klaudiaa ja Sandroa, ja kaikki jähmettyivät. Valitettavasti vartija oli kuitenkin unohtanut jotakin, ja ennen kuin hän tajusi mitä tapahtuu, Paroni oli jo jysäyttänyt tätä päähän aulan tuolilla. Hetken ajan Sandro, Karat ja Klaudia vain katsoivat toisiaan hämmentyneinä ehkä jopa yllättyneinä, kunnes Paroni avasi suunsa. ”Tää ei ollut vielä tässä. Se yks pelkuri hävisi jonnekin.”

Pelkuri ei kuitenkaan ollut päässyt kauas; Klaudia äkkäsi valkokaulusvartijan piileskelevän vartiokopin pöydän alla. ”Mä hoidan tän”, Sandro sanoi ja jatkoi; ”menkää te vaan edeltä. Mä tuun ihan kohta perästä.” Klaudia ei tietenkään ollut liikahtamassa yhtään mihinkään Sandron rinnalta, mutta Paroni ja Karat lähtivät nopeasti varmistamaan reittiä alukselle vannotettuaan, että Sandro ja Klaudia seurasivat pian perässä. He etenivät varovasti ja koko ajan kuulostellen aina katolle saakka

odottamaan, kunnes Sandro ja Klaudia ilmestyivät ovesta. ”Ne ei seuraa meitä ainakaan ihan heti, eikä hälytä enempää apua”, Sandro sanoi. ”Ja siltä varalta että joku saa jotain ideoita, mä katkoin piuhat kaikista kommunikointivälineistä. Radioliikenne ei ainakaan vielä kuulostanu siltä, että kukaan tietää. Kai ne aatteli hoitaa tän sisäisesti”, Klaudia jatkoi. Näytti siltä, että heidän tuuriaan riitti vielä.

He kiipesivät nopeasti laivaan, ja painelivat suoraan kohti aluksen komentosiltaa ja sopivat, että Paroni lentää ja muut auttavat siinä missä tarvii. Nyt oli toimittava nopeasti; heidän täytyisi päästä mahdollisimman kauas, ennen kuin kukaan tajuaisi, että yksi Imperiumin laiva oli todellakin varastettu ja että vangit olivat paenneet. Komentosillalle päästyään Karat tajusi kuitenkin nopeasti, että jokin oli pielessä; pilotin tuoli oli tyhjä.

”Seis siihen paikkaan”, ääni sanoi heidän takaansa, ja Karat kääntyi hitaasti pidelleen käsiään ylhäällä, samaten kuin Sandro, Paroni, ja ... ”Voi helvetti” Sandro sanoi hänen vieressään. Toinen alukseen jätetyistä vartijoista oli ilmeisesti herännyt sillä välin, kun he olivat olleet vankilassa, ja piteli tällä hetkellä Klaudiaa tiukassa otteessaan samalla kun osoitteli vuoroin tätä, ja vuoroin muita aseellaan. Vartija tiesi olevansa niskan päällä, eikä malttanut olla retostelematta. ”Nyt kannattas kaikkien ottaa ihan iisisti. Eikä mitään sankarointia, tai mä ammun tämän kaverin saman tien.”

Tilanteen nopea tarkastelu paljasti sen toivottomuuden. Vartija oli napannut heistä viimeisenä kävelleen Klaudian ja seisoi nyt huoneen toisessa päässä, käytävän ovella; ei ollut mitään mahdollisuutta siihen, että joku heistä olisi voinut yllättää tämän tai päästä karkuun. Ei ainakaan ilman aivan liian suurta mahdollisuutta siihen, että vartija ehdisi vetää liipasimesta ensin. Lisäksi vapautettu lentäjä luumuili vartijan takana, ja huomaisi varmasti, jos joku heistä yrittäisi jotain. Heidän deusrevolveristaan tuskin olisi hyötyä; siinä ajassa kun sen vetäisi esiin, vartija ehdisi ampua useammankin heistä.

”Hei, otahan iisisti. Me voidaan varmasti päästä jonkinlaiseen sopimukseen...” Paroni aloitti. ”Turha luulo. Mun päätä te ette saa käännettyä, Imperiumi palkitsee mut kyllä ruhtinaallisesti teidän kiinniotosta”, vartija sanoi. ”Luuletsä tosiaan, että ne palkitsee sut? Ilman sun virheitä, me ei oltas ees päästy tänne asti”, Sandro provosoi, ja jatkoi: ”Eiks se nyt vaan ois parempi, jos jättäsit meidät tänne ja antasit meidät poistua? Me pääsetään sut nätisti alas, voit sit selittää Imperiumin vartijoille ihan mitä haluat. Että me vaikka kolkattiin sut tai tappelit urhoollisesti vastaan. Voin vaikka tempasta sua kuonoon pari kertaa, jos haluat vähän uskottavamman tarinan?” Ilmeisesti Sandron taktiikkana oli taas yrittää puhua porukka ulos pinteestä, mutta Karat vähän epäili taktiikan toimivuutta. Vartija vain nauroi, ja miksei olisi nauranut; hän oli selvästi niskan päällä. Ajan pelaaminen ei välttämättä muutenkaan ollut heidän puolellaan; ennemmin tai myöhemmin joku vankilan vartijoista tai jostain muualta tekisi hälytyksen tai joku tajuaisi kyllä tulla tarkistamaan, miksi vankilan päällä seisoo ilmalaiva.

”Lentäjä, menhän ottaan yhteyttä tonne vankilaan radiolla,” Vartija kehoitti Lentäjä teki työtä käskettyä ja lähti laahustamaan kohti radiota. Onneksi Klaudia oli ehtinyt katkoa piuhat vankilassa, Karat ajatteli. Ei sillä, että alhaalla muutenkaan olisi ollut ketään odottamassa. ”Hah, ei sieltä kukaan vastaa”, Sandro ilmoittikin vartijalle suoraan. ”Ei oo mitään järkeä yrittää soitella mihinkään, me katkottiin piuhat myös tästä aluksesta.” Sitä he eivät kyllä Karatin mielestä olleet tehneet, mutta kaipa

tässäkin bluffissa oli järkensä; niin kauan kun Imperiumi ei tiennyt, mitä täällä tapahtui, heillä oli vielä toivoa. Oli täysin mahdollista, että tieto oli jo levinnyt, mutta aina piti yrittää pelata varman päälle. ”Mietis nyt vähän. Oot täällä yksin lentäjän kans, ja meitä on neljä. Alhaalta ei oo ketään tulossa sun avuksi. Sun ei kannata ruveta ammuskelemaan, osut vaan huonolla mäihällä johonkin deuskaasukanisteriin ja sytytät koko paskan palamaan. Tai...”

Sandron yksinpuhelu keskeytyi räähdykseen. Lentäjä oli ilmeisesti ottanut radion vierestä (Sandron ja Karatin vain puoliksi tyhjentämän) viskipullon, ja kun kukaan ei kerran kiinnittänyt häneen huomiota, hän oli päässyt yllättämään vartijan ja iskemään pullon rikki vartijan päähän. Vartija makasi nyt matolla taju kankaalla viskiläntin levitessä iloisesti tämän alla kokolattiamatossa. Kaikki tuijottivat suu auki ja hiljaisuuden vallitessa lentäjää, kunnes Sandro oli (tyypilliseen tapaansa) ensimmäinen, joka hiljaisuuden rikkoi. ”Voi. Saatana. Hyvää viskiä, ja ihan hukkaan! Helvettiäkö se just viskipullo piti, ois kai täällä ollu jotain muutakin millä lyödä... ja ihan just oisin saanu puhuttua sen ympäri!” Karat pidätteli naurua. Viskin tuhlausta, niinpä niin. Lentäjä tuijotti hetken Sandroa vähän pelokkaasti mutta lopulta vain kohautti harteitaan, ja sanoi: ”Musta noi teidän ehdot vaikutti hyvältä. Tai siis... jos vaikka ottasitte mut mukaan?” Lentäjä jatkoi, ja katseli anovasti Karatia. Voihan paska, tämä tästä vielä puuttui. Lemmenkipeä lentäjä oli kuitenkin ongelmista pienin, jonka joutaisi ratkomaan myöhemmin.

”Nyt turpa kiinni jokainen! Voidaan keskustella viskistä ja muusta heti, kun ollaan pari tuntia tuonnempana. Just nyt arvostasin jos jokainen keskittyis auttamaan minua, että päästään tämän paatin kanssa helvettiin täältä!” Paroni sanoi tiukasti, istui lentäjänpaikalle ja vain mulkaisi, kun paatin alkuperäinen lentäjä istui hänen viereensä. ”Saat olla siinä, kunhan et puutu mihinkään”, Paroni jatkoi. Klaudia siirtyi radiolaitteiden ääreen ja löi luurit korville. ”Mä kuuntelen Imperiumin radioliikennettä”, Klaudia ilmoitti. ”Voin sitten varottaa, jos ne suorittaa jonku liikekannallepanon jossain”. Sandro satoi kolkatun vartijan ja siirtyi sitten Klaudian vierelle, mittariston ääreen. ”Sanot vaan mitä tarttet, Paroni”, hän sanoi ja lasi käden Klaudian harteille.

Karat ei oikeastaan tiennyt lopulta yhtään mitään lentämisestä eikä tiennyt miten voisi olla avuksi, joten hän siirtyi hiljaksen ikkunan luo. Alus nousi ilmaan ja kääntyi hitaasti, kohti aamuruskoa. Radio oli hiljaa, eikä kukaan sanonut sanaakaan Paronin ohjatessa aluksen hiljaksen kohti punaisena aukeavaa horisonttia.

EPILOGIN EPILOGI

Jossain lämpimässä, aavikon reunalla, Imperiumin kaukaisimmassa kolkassa istui neljä henkilöä meren rannalla. Aurinkotuoleja heillä ei sentään ollut, mutta punaruudullinen piknikviltti koreineen kylläkin. He olivat sonnustautuneet kesäisiin, kukikkaisiin hellevaatteisiin ja istuskelivat viltillä kookospähkinöihin tehdyt drinkit paperisine aurinkovarjoineen käsissään. Tuo pieni ryhmä olisi näyttänyt hyvin pitkälti aivan tavallisilta lomalaisilta, elleivät he olisi olleet kaukana perinteisistä turistirannoista. Vain pilottilasit kertoivat näiden toverusten taustasta. Vieressä oli pieni ja hiljainen kylä, kaukana muun maailman sykkeestä. Tuon savitiilistä rakennetun kylän basaarissa kaikui vielä paikallinen musiikki Imperiumin propagandan sijaan, ja siellä tuoksuivat mausteet, joista

Demenrosan tehtaanpiippujen varjoissa ja deushöyryn katkussa ei osattu edes haaveilla. Siellä kylän viereisellä rannalla he istuivat, Paroni, Sandro, Klaudia, ja Karat, katsellen merelle. Leppeä merituuli heilutteli hiljakseen hiuksia sankareidemme otsilla. Välillä oli hiljaista, välillä hiljaisuuden katkaisi naurunremakka. Mihinkään ei näyttänyt olevan kiire.

”Kuules Karat”, Sandro aloitti, siristellen silmiään ja punniten toisessa kädessä sangen alkoholitäytteistä kookospähkinäänsä, josta törötti muutama pilli ja kirkasvärinen paperihuiska.

”No?” Karat vastasi, arvaten jo mitä tuleman pitää.

”Et sitte ottanu siitä lentäjästä sulhoa itelles.” Sandro virnuili, ja Karat huokaisi. Ei taas.

”Sehän ois voinu olla ihan kiva, sellanen oma fani.” Klaudia jatkoi ja tökkäsi kyynärpäällä Karatia, nauraen samalla tämän tyrmistyneelle ilmeelle.

”Vitut” oli ainoa mitä Karat vaivautuneena vastasi, ja yritti näyttää mahdollisimman keskittyneeltä kookospähkinäänsä ja imemään pillillä omaa eksoottista drinkkiään.

”Juuh, tähän miehistöön ei oteta tasan ketään, jota minä en henkilökohtaisesti hyväksy”, Paroni jatkoi Karatin puolesta. ”Ja niin kivasti kun se olikin siltä lentäjältä tehty, niin jotenkin en usko, että se ois ihan istunut meidän porukkaan” Paroni jatkoi virne suupielessään. Paronin kookospähkinä oli tasapainoteltu tämän käteen laitetun kipsin ja kantositeen varaan, ja hänen kookospähkinässään oli erityisen pitkä punainen pilli. ”Erityisen kätevä tämä drinkkiteline, muuten”, Paroni sanoi, koittaen armeliaasti vaihtaa puheenaihetta.

”No mut ne toimittajat voitais kuitenkin hakee tänne? Musta tuntuu että ne ois loman tarpeessa.”

Sandro jatkoi, ja Karat nyökkäili vieressä. Sen kun näkisi, nuo palavasilmäiset vapaan sanan kuuluttajat ottamassa iisisti rannalla. Toisaalta, Karatia nauratti mielikuva Velascosta ja Arielista shortseissa ja hellehatuissa juomassa värikkäitä drinkkejä, joissa olisi pieni paperinen aurinkovarjo, kuten Klaudian drinkissä. Tokkopa. Ellei siinä toimittajien nenien edessä olisi hiekkaan osittain uponnutta työpöytää, jolla seisoi kirjoituskone.

”No milläs haet, kun se Imperiumin paattikin jätettiin jo pois?” Paroni vastasi.

Niin, se Imperiumilta varastettu ilmalaiva, Demenrosan ruusu. Päästyään tarpeeksi kauaksi, Paroni ja hänen väkensä olivat päättäneet, että oli ehkä turhan riskabelia lennellä Imperiumin omalla ilmalaivalla ympäriinsä. Sana leviäisi ennemmin tai myöhemmin, ja Imperiumin oma laiva olisi liian helposti löydettävissä ja tunnistettavissa, vaikka sitä kuinka maalaisi. Niinpä he olivat jättäneet sen, kolkatut vartijat ja lemmenkipeän lentäjän sidottuina sellaiseen paikkaan, josta Imperiumi sen lopulta löytäisi, ja he olivat lainanneet käyttöönsä toisen, yksityisen ja vähän pienemmän purren. Hieman hämmästyttävästi Imperiumi ei ollutkaan järjestänyt kovin suurta metakkaa heidän vankilapaostaan; oli kai liian noloa myöntää, että pari hurjapäätä oli onnistunut keplottelemaan tovereineen ulos Imperiumin vankilasta, Imperiumin omaa ilmalaivaa käyttäen.

Valitettavasti heidän tuurinsa oli loppunut siihen, ja lainapaatti ei ollutkaan ihan täysin lentokelpoinen. Oli ihme, että he olivat päässeet näinkään kauas, ja laskeutumisessakin oli vähän toivomisen varaa kun aivan kaikki anturit ja laskutelineet eivät toimineet kuten piti, mutta toisaalta, täältä heillä ei ollut kiire minnekään. He voisivat korjata ja maalata purren ihan rauhassa. Vieressä olevassa idyllisessä, ahtaiden kujien halkomassa keidaskylässä asusti samanlainen tee-se-itse -mies kuin hekin ovat, ja he olivat päässeet sopimukseen tämän hangaarin lainaamisesta. Tuon ukon ansiosta tähän deustenhylkäämään maailmanosaan sai myös tilattua tarvittavat maalit ja varaosat, ja

Sandro oli jo löytänyt ja tinkinyt basaarista jotain varsin eksoottista kangasta, jolla hän aikoi ryhtyä verhoilemaan pientä purtta sisältä uudelleen. Aikanaan. Varaosia ja uusia seikkailuja odotellessa he eivät kuitenkaan voineet muuta, kuin ottaa rauhallisesti, keskittyä drinkkeihinsä ja kauniisiin, karmosiininpunaisiin auringonlaskuihin, joita rannalla sai joka ilta ihastella. Ainakin hetken kaikki oli paremmin kuin hyvin.

Kirjoittanut:
Hanna Puolakka
pelasi hahmoa Karat larpissa IKUINEN